

Epístola des del Ministeri de l'Amor

Un relat de: [wynelland](#)

Segueixo tancada en una cel·la minúscula. Les parets són d'un blanc que espanta, i la claror artificial dels fluorescents em suposa el pitjor dels martiris. Massa intensa. Massa tallant. Imagina't-ho. Estàs intentant dormir en la més negra de les nits, quan, de sobte, tens aquella llum inexorable filtrant-se a través de les parpelles. No hi ha manera d'ignorar-la. Encara que t'estiris de bocaterrosa. Encara que et tapis el cap amb un coixí. La claror ho envaeix tot, recordant-te que acaba de començar un nou dia. I que tu segueixes en captiveri.

El pas pel lavabo és el primer deure amb el qual hem de complir. Esfínters i higiene. Com a mínim tenim aquestes necessitats cobertes. Les dutxes són comunes, però sempre hi ha un guàrdia a fora. Vigila que no parlem. Haig de dir, però, que no sempre se'n surt. En tots els dies que porto aquí, he aconseguit saber per quins delictes han estat detinguts gairebé tots els presos. I saps una cosa? No sóc l'única que pretenia posar els seus pensaments per escrit. Ni en això sóc original. És més: tenir idees diferents al partit tampoc no és un cas aïllat.

Es veu que és una mena de malaltia contagiosa. Els vigilants del Ministeri de l'Amor, tant els que hi ha als lavabos com els del menjador, li diuen adoctrinament. No tinc ni idea de qui m'ha pogut passar aquest virus, però es veu que cada cop s'estén més i més de pressa. Efectivament el menjador és ple de gent com jo: homes i dones de totes les edats que ens mirem amb un bri d'esperança als ulls i una insinuació de somriure als llavis.

L'esmorzar és horrible, però la gent sembla de bon humor. Els vigilants ens diuen que aquest és un dels símptomes de l'adoctrinament, però que no hem de patir pas per res, que ells ens guariran. Que tindran cura de nosaltres fins que no estiguem sans. Fins que no estimem el partit per sobre de tot. Llavors podrem sortir.

Cada dia veig més clar que moriré aquí dins. Jo no estic malalta. Ho sé. Les meves veïnes de cel·la també ho creuen; diuen que és impossible estar bé del cap i estimar-se el règim, que és com elles anomenen al partit. Però des que sóc aquí ja se n'han endut un parell a l'habitació cent cinquanta-cinc i han tornat irreconeixibles, com noietaes ximpls incapaces ni tan sols de cordar-se les sabates. Segons diuen, l'habitació cent cinquanta-cinc és la pitjor cosa que et pot passar, però només s'utilitza en cassos excepcionals. Quan creus que tens arguments sòlids, per exemple, com les meves veïnes de cel·la.

Em pregunto què coi hi deu haver en aquesta cambra. Si realment pot existir alguna cosa capaç de fer canviar el que pensem. No ho sé. De moment només em queda esperar. Però no has de patir per mi; intentaré resistir. Miraré de fer veure que no tinc idees pròpies.